

VAROLUŞUN GENEL İZAFİYET TEORİSİ-HERŞEYİN TEORİSİ VE TASAVVUF...

Münir Aktolga
Mart 2016

İÇİNDEKİLER

BİLİMDE DE DEVRİM!.....	1
DİN NEDİR, İDEALİZM VE MATERYALİZM NASIL ORTAYA ÇIKIYORLAR?.....	4
LA İLAHE İLLALLAH... HAK'KIN DİYALEKTİĞİ!.....	7
PEKİ YA "ATEİZM"?.....	9
YA ŞÜKÜR NEDİR, ŞÜKÜRÜN DİYALEKTİĞİ!.....	11
PEKİ "SABİR", O NEDİR?.....	12
"HAKLI OLMANIN" ANLAMI.....	13

-Daha önce yayınlanan bir çalışmamı gözden geçirerek genişletip yeniden yayınladım. Bu makale onun bir özeti: **"NAMAZ'IN DUA'NIN VE HER İŞE „BİSMİLLAH“ DİYEREK BAŞLAMANIN DİYALEKTİĞİ, VAROLUŞUN GENEL İZAFİYET TEORİSİ-HERŞEYİN TEORİSİ VE TASAVVUF”...**

-BU EVRENDE VAROLAN HERŞEY-HER VARLIK, HER AN KENDİNCE BİR NAMAZ VE DUA HALİNDEDİR! İNSANIN GÖREVİ BU HALİ BİLİNCE ÇIKARARAK, DOĞA'NIN BİLGİSİNİ ÜRETMEKTİR!... <http://www.aktolga.de/m37.pdf>

BİLİMDE DE DEVRİM!...

Kendi koştüğün kulvarı da birlikte yaratma zorunluluğu işi değişik bir mecraya döküyor! Söylermisiniz bana, ben kendimi nasıl ifade edeceğim, bir yanda, bütün çeşitleriyle materyalizm, onun “kendinde şey”, ya da, “objektif mutlak gerçeklik” anlayışları; bu anlayışları temel alan, patates çuvalı örneği bir evren tasavvuru, diğer yanda ise, evrensel oluşumu metafizik bir “idee”ye bağlayarak açıklamaya çalışan idealizm ve çeşitleri! Buna bağlı olarak da tabii, kendini ideolojik anlamda “ateist”, ya da “dinci” olarak ifade eden dünya görüşleri!... Bunların ikisi de insanlık macerasının belirli bir konağına (sınıflı toplumlar konağına) denk düşüyor bana göre. Ve ikisi de bilgi toplumuna (modern sınıfsız topluma) giden yolda 21.yy'ın gerçeğiyle bağdaşmıyor artık; ikisi de çok ilkel kalıyorlar!...

Bunun da ötesinde, iş artık öyle bir yere geldi dayandı ki, sadece toplumsal düzeyde siyaset alanında değil, bilimsel düzeyde de her türlü gelişmenin, ilerlemenin önünde ayak bağı haline geldi bu dünya görüşleri. Çünkü, doğa bilimleriyle uğraşan o “biliminsanları” da son tahlilde sınıflı toplumun insanları, yani onların beyinleri-bilinçleri de insanlığın bugün bulunduğu konaktan bağımsız değil. Bu nedenle, 21.yy da bilgi toplumuna giden yolda, siyasi anlamda bütün o dünya görüşlerinde olduğu kadar bilimde de devrim gerekiyor!... Bütün o “bilimsel bakış açıların” da pozitivizmle maskelenmiş materyalist-idealizist dogmalardan temizlenmesi gerekiyor!...

Alın bir Kuantum fiziğini!... Bohr-Heisenberg devrimlerini!... Newton fiziğine, klasik fiziğe göre bir devrim onların vardıgı sonuçlar; ama sonra iş geliyor, çağın-dönemin o ideolojik-felsefi temellerine takılıp kalıyor!... Bir yanda, Einstein gibi, varılan noktayı-

ortaya çıkan sonuçları materyalist bakış açısına göre açıklamaya çalışanlar, diğer yanda ise, Bohr-Heisenberg'in ve Kuantum fiziğinin "Kopenhag yorumcularının" ucu sübjektif idealizme varan anlayışları!... Çağa damgasını vuran bütün o biliminsanları adeta ikiye ayrılıyorlar o dönemde, ve doksan yıldır da halâ aynı şeyleri tartış babam tartış, aynı yerde dönüp duruyor onların takipçileri!...

Bakmayın siz bugün "bilimsel teknolojik devrim" falan dediğimize. Bugün yenilen o üzümler halâ o zaman-geçen yüzyılın başlarında- dikilen bağlardan geliyor! Yani, o zamandan bu yana pek fazla yeni bir şey yok ortada (tabi o "Tanrı Parçacığı"-ve şimdi de "gravitasyonel dalgalar" saçmalığını saymazsak! Sahi ne oldu o Higgs Bozonu ve kütle meselesine getirilen yeni açıklama (!), hani bu nedenle Nobel ödülü bile vermişlerdi ya!! Ben size söyleyeyim, eğer gerçekten böyle bir buluş ve kütle anlayışına getirilen böylesine radikal yeni bir açıklama olsaydı ortada şimdiye kadar bütün fizik kitaplarının değişmesi gerekirdi!!... Tahsisatları kesilen materyalist "biliminsanları" yeni bir icat yaptıklarını ilan ederek(!) iş koşullarını yeniden yaratmış oldular o kadar!!...)

Bu arada hiç kimsenin aklına "kardeşim belki de hata bakış açılarımızdadır, koordinat sisteminin merkezini oturttuğumuz yeredir" demek gelmiyor nedense!...

E, ne olacak şimdi, ben nasıl ifade edeceğim kendimi; materyalizmin de idealizmin de kulvarları... bunların ikisi de- dar geliyor bana, mecbur muyum ben bir tarafa dahil olmaya! Bana diyorlar ki, mecbursun, yoksa seni yok sayarız ve bütün o yazdıklarını da bu durumda kimse okumaz!!... Bu durumda kaybeden sanki ben olurmuşum gibi!!...

Çok ilginç birşey gerçekten! Birgün birisi çıkıyor önünüze ve size diyor ki, "alın işte size, arayıp durduğunuz o Herşeyin Teorisi" („Sistem Teorisi'nin Esasları-Varoluşun Genel İzafiyet Teorisi-Herşeyin Teorisi", <http://www.aktolga.de/t4.pdf>) "Kaf Dağı'nın ardına gizlenmiş olan, evrendeki bütün o kilitli kapıları açmaya yarayan sihirli anahtar budur"!

Ne yapardınız bu durumda? Durun, ben size söyleyeyim! Bu durumda ilk yapacağınız şey, hemen, kısa vadeli olarak böyle birşey bana ne kazandırır, ya da beden ne götürür hesabı olacaktır! Ki, bunu da belirleyen, günlük hayatınızı kuşatan koşullardan, o atmosferden başka birşey olamaz!..."Biliminsanı" da olsanız, mahalledeki bakkal da olsanız, durduğunuz yere göre oluşacak "bakış açınızla" varacağınız sonuçlardır sizi yönlendirecek olan!...

Peki, ya ayağınızın altındaki o zemin sürekli kayarak değişiyorsa, o zaman ne yapacaksınız! Öyle ya, 21.yy'da bilgi toplumuna doğru giden süreç o kadar hızlandı ki, bugün, bırakınız bir yere tutunarak orayı referans almayı, artık ayakta durmak bile zorlaştı! Bu yüzden, bir çok kişinin yukardaki soruyla karşılaştığı zaman göstereceği ilk reaksiyon, "acaba bu kafayı mı yemiş" diyerekten "bir bu eksikti" hesabı, yüzünüze öyle baka kalmak olacaktır!

Devam ediyoruz!

Hani, "insanla birlikte doğa kendi bilincine varıyor" diyoruz ya, "Herşeyin Teorisi'nden"- "varoluşun sırrından" bahsettiğiniz an, burada kendiliğinden ortaya çıkan bir sonuç var. Doğa, ya da evrensel varoluş dediğimiz oluşum kendi içinde öyle bir sırrı-varoluş sırrını-gizliyor ki, bu sır, evrim süreciyle birlikte insanda kendini açığa vurmaya başlıyor!...

Tamam, bu bir süreç, insanlık durumunun her aşamasında biraz daha kendini açığa vuran bir süreç. İnsan, her aşamada, bu sırta ne kadar vakıf hale geldiyse o dönemin terminolojisiyle onu dile getiriyor. İnsan olarak varoluşun daha o ilk anından itibaren bütün o dinlerin falan yapmaya çalıştıkları hep bu. Yani öyle hemen birden ortaya çıkmıyor bu sır!... Çünkü, onun "ortaya çıkması" demek, bir yerde insanın varoluş

gerekçesinin de ortadan kalkması demek! Madem ki insan “doğanın kendi bilincine varması” oluyor, bu durumda, bu iş başarıldığı an, artık “Kaf Dağı'nın ardında saklı olan o sır” da ele geçirilmiş oluyor ki, bundan sonra artık, o “varlığa”, bizim hala bildiğimiz anlamda “insan” dememiz doğru olmaz! Çünkü artık o yarı biyolojik, yarı computer “bilinçli bir doğa” olmuştur!...

Ha, deminden beri hep bir “Kaf Dağından”, ve “onun ardına gizlenmiş olan” “sır”dan bahsediyoruz! Sahi nerededir gerçekte o “Dağ” ve o “sır”? Google'un dünya haritasında bile yeri olmayan bir “dağı” nasıl bulacak ki insanlar? Bu konuya az sonra tekrar döneceğiz ama ben size şimdiden ipucu vereyim: o “Dağ” sizin nefsinizdir! Ya “sır” mı dediniz? Boşuna demiyor atalarımız “nefsini bilen Rabbini bilir” diye! İşte “sır” da o zaman açığa çıkıyor!... Peki, nefsini bilince nasıl Rabbini bilmiş oluyor insan, nerede o “Rab”, nefs dediğimiz nöronal etkinlik nasıl örtüyor-gizliyor Rabbi?

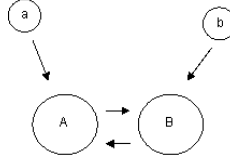
İnsan da bir sistem mi; ve her sistem gibi o da kendi içindeki sistem merkezinde bulunan sıfır noktasında temsil olunmuyor mu; alın işte size, “benden içeri olan o ben”in “sırrı” da budur!... Hani o “öküz nerde, dağa kaçtı, dağ nerde, yandı bitti kül oldu” ata sözü var ya, işte aynen öyle!...

Şimdi tekrar tasavvufun diline dönerek bütün bu açıklamaları bir de onun diliyle ifade etmeye çalışacağız... ama önce bir kere daha modern bilimle tasavvuf arasındaki ontolojik ilişkinin altını çizelim:

Sistem Bilimi'ne göre <http://www.aktolga.de/t4.pdf> her sistem, kendi içindeki bilginin maddi bir gerçeklik olarak ortaya çıktığı belirli bir denge durumudur demiştik. Ama ilk varoluş “anında”¹ o henüz daha belirli bir bilgiyi temsil eden potansiyel bir gerçeklik olarak anlaşılmalıdır! Onun izafi objektif bir gerçeklik haline gelişi bu “an”dan itibaren başlayan çevreyle etkileşme süreci içinde gerçekleşir. Bu nedenle, çevreyle etkileşmenin de başladığı o ilk oluşum “anının” gerçekliğini, A ve B gibi, birbirlerini yaratarak, birbirlerine göre var olan iki unsurun varoluş zemini olarak ifade etmiştik. A ve B, objektif-izafi gerçeklikler olarak bu zemin üzerinde etkileşirken varoluşlardı. Bu zemin, bundan sonra artık, hem A ve B'nin etkileşerek birbirlerini yarattıkları, ama hem de, aynı zamanda, sistemin kendi içinde -ana rahminde- kendi diyalektik inkarı olarak yeni bir sistemi yaratacağı (zıtların birlikte varlığı ve mücadelesi) esas zemin olacaktır.

İşte, zıtların birliğinin ve mücadelesinin gerçekleştiği bu zeminedir ki, biz belirli bir “denge durumu” diyoruz. Denge, yani iki karşıt kutbun birbirleri üzerine olan etkilerinin eşit-sıfır olduğu izafi bir durum. İzafi, çünkü maddi bir gerçeklik olarak sıfır-denge halinin temsili diye birşey söz konusu olamaz. Sıfır yokluğu-potansiyel bir gerçekliği- temsil eder. Ama, birbirine göre izafi objektif bir gerçeklik olarak var olmayı açıklayabilmek için ondan yola çıkmak gerekir. Çünkü, her durumda, bir şey'in uzay zaman içindeki varlığını ifade edebilmek için kullandığımız koordinat sisteminin merkezidir o. Evet, uzay-zaman içinde belirli bir objektif gerçekliğe denk düşen böyle bir “nokta” yoktur; ama onun “varlığı” da işte bu “yokluğuyla” anlam kazanıyor! Bütün varlıklar onun (sıfır noktasının) bu “yokluğuyla”-“olmayan varlığıyla”- birlikte, ona göre anlam kazanıyorlar. Şöyle düşünelim:

¹ “İlk oluşum anı”, sıfır noktasına denk düşen “sıfır anıdır”. Her nesne için bu “an” zaman ve mekânın başladığı “an” olur! Peki, böyle “sıfır noktası”-“an”ı diye maddi bir gerçeklik var mıdır gerçekte? Yoktur tabii! Çünkü her nesne-olay- bir önceki sürecin sonucu olarak oluştuğu “an”, aynı zamanda çevreyle ilişki-etkileşim içine de girmiş olur ve bu ilişkiyle birlikte gerçekleşir. Yani öyle mutlak bir sıfır noktasında “varolan”, varlığı kendinden menkul nesnelere yoktur!

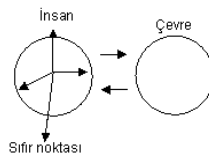
Şekilde (a) ve (b), başka-farklı süreçlerin ürünleri olarak, bu süreçlerin içinde varolarak gerçekleşmiş olsunlar. Bu durumda, bunların arasında hiçbir ilişki olmadığı için bunlar (yani a ve b) birbirlerine göre henüz daha potansiyel gerçeklik durumundadırlar. Bunlar, yani a ve b, ne zamanki bir araya gelirler ve karşılıklı olarak ilişki içine girerler, ancak o zaman, sıfır noktasında temsil edilen belirli bir sistem içinde A ve B olarak birbirlerini yaratarak, birbirlerine göre izafi objektif gerçeklikler haline gelirler.

İşte, (varlığı sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil edilen) belirli bir sistemin içinde birbirini yaratarak birbirine göre izafi objektif gerçeklikler olarak varolma anlayışını temel alan modern sistem bilimiyle, varolmak anlayışı “bir ben vardır bende benden içeri” olan tasavvufun arasındaki ilişkinin özü budur... Dikkat ederseniz tasavvufun dinsel bir terminolojiyle ifade ettiği ontolojik zemin modern bilimin sistem zeminiyle aynıdır... Birisi, “sistem merkezini” “sıfır noktası” olarak ifade ederken, diğeri, benden içeri olan “ben”, yani Tanrı-Allah olarak ifade ediyor... Daha başka bir deyişle, tasavvufun “kendi içimizde” olarak ifade ettiği “Allah” organizmayı bir sistem olarak düşündüğümüz zaman sistem merkezinde bulunan sıfır noktasını temsil eden instanz olarak karşımıza çıkıyor. “Ne yerde, ne gökte, her yerde her zaman varolan”, kendi içimizdeki “benden içeri olan ben” olan Tanrı anlayışının özü budur... Eğer bu evrende yer alan bütün varlıklar kendi içinde bir sistemse ve bütün sistemler de sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil ediliyorlarsa, o zaman bu evrende ondan, sıfır noktasında temsil edilen Tanrıdan gayri başka birşey yoktur. Bütün diğer varlıklar belirli bir sistemin içinde ona göre, ondan yola çıkılarak varolan izafi gerçekliklerdir o kadar...

DİN NEDİR, İDEALİZM VE MATERYALİZM NASIL ORTAYA ÇIKIYORLAR?...

Din ve dinsel inanca gelince; dinlerin ve dinsel inançların varlığı insanın varoluşu kadar eskidir. Çünkü din, insanlık durumu ortaya çıkarken (hayvanlık durumundan insanlık durumuna geçilirken) arada oluşan o sıfır “noktasına” insanların metafizik bir “varlık” atfetmelerinin ürünüdür.

Yukardaki şekle dönersek, insan (A), insan olarak varolmaya başladığı “an”, çevreyle (B)-doğayla- sanki ondan ayrı bir varlıkmiş gibi ilişkiye-etkileşmeye başlamış oluyor ve buna bağlı olarak da-bu ilişkinin sonucu olarak- izafi-objektif bir varlığa sahip oluyor. İnsanın insan olarak varolmaya başladığı o “an”, bilişsel mekanizmanın çalışmaya başladığı an da olduğundan (dinlerde bu an “cennetten kovulma” anı olarak ifade edilir), insan ilk kez o andan itibaren “ben” demeye başlar. Bu nedenle o an, “yabancılaşmanın” başladığı, onun- yani insanın- kendini doğadan ayrı olarak hissetmeye-düşünmeye başladığı an olur. İşte tam bu “an”dan, ya da bu “noktadan” itibaren, insanın bu izafi “varlığını” ifade edebileceği bir koordinat sistemine ihtiyacı olur. Ki bu da ancak, insan-doğa sisteminin sistem merkezini- burada oluşan sıfır noktasını temel alan bir koordinat sistemi olabilirdi. Çevrede bulunan bütün diğer varlıkların, bu arada insanın kendi varlığının da içinde tanımlanabileceği bir koordinat sistemidir bu.

İnsanların, insan-doğa sisteminin sistem merkezinde oluşan sıfır noktasına, yani “Tanrıya” maddi bir varlık izafe edilemeyeceği düşüncesine gelmeleri için tek tanrılı dinlerin ortaya çıkmasını beklemek gerekecektir. Bu noktaya gelene kadar binlerce yıl insanlar Tanrıyı ona maddi bir varlık (Totem-put) izafe ederek sembolize etmişlerdir.

Tanrı'nın, yani sıfır halinin kendisi de her varlıkla birlikte gerçekleşen izafi bir oluşumdur, bu yüzden onun “varlığına” diğer varlıklar gibi izafi de olsa objektif-maddi bir gerçeklik atfetmek mümkün değildir. Yani, varlıkların sistem merkezinde oluşan sıfır halinin dışında maddi bir gerçeklikle temsil olunan “kendinde şey” bir sıfır-Tanrı yoktur!... Böyle birşey ona-Tanrı'ya “şirk koşmak” olurdu!... Ama insanın, insan olarak evrimi sürecinin başlarında bunu kavraması mümkün olamaz. O dönemde önemli olan, “cennetten kovulan” insanların içinde kendi varlıklarını tanımlayabilecekleri bir koordinat sistemi ihtiyacıdır o kadar. Yani insanların o andan itibaren, kendi varlıklarının bilincine varabilmeleri için, kendileri için önemli olan bir şeyi sembol kabul ederek bir Tanrı-rererans noktası- yaratmaları gerekiyordu. Çünkü birşeyin (insanın da) varlığının anlam kazanabilmesi için, onun uzay-zaman içinde gerçekleşen bu varlığının tanımlanabileceği belirli bir referans-koordinat sistemine ihtiyaç vardır. Aradaki sınır çok ince değil mi! Evet, sıfır noktasının bilimsel gerçekliğiyle, onun metafizik yorumu arasındaki sınır çok incedir! Nerden bilecekti-nasıl ayırdedecekti insanlar o zaman bunu! Daha hala bugün bile çıkılabilmiş değil işin içinden!...

İdealizm ve materyalizm gözümüzdeki ideolojik gözlüklerdir!...

Şöyle düşünelim: Bu evrende herşey (nesne-obje) kendi içinde bir sistem mi? Evet! Her sistem de sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil edilmiyor mu? Evet! O halde buradan kolayca, „bu evrende sıfır noktasından başka hiçbir şey yoktur (“bu evrende Tanrıdan gayri birşey yoktur”), herşey o'nun farklı görünümüdür” sonucunu da çıkarabilirsiniz! İşte tam bu noktada, din ve idealist felsefe, bu evrensel varoluş problemini sifıra metafizik bir “idee”- varlık atfederek çözmeye çalışırlar (yani, sanki “Tanrı” diye varlıkların dışında bir “idee-varlık”, bir hayalet-varlık olarak bir yerlerde oturan ayrıca birşey varmış gibi)! Çünkü, evrensel oluşumun alt yapısını insana özgü üretici bir mühendislik faaliyetiyle kıyaslayarak mekanik bir olay olarak kavramaya kalktığınız zaman mecbur kalıyorsunuz buna...

Ama, bakış açısı mekanik kaldığı sürece, madalyonun tersinden-materyalizm cephesinden- baksanız da farketmiyor!... “Şu elimde tuttuğum nesne bir kalem midir? Evet! Bu da kitap, sandalye, dolap, ayna vs. bunlar “objektif gerçeklikler”- “kendinde şey” olarak var olan varlıklardır; ve esas olan da budur” der çıkarsınız işin içinden! Alın işte size, bütün çeşitleriyle materyalist dünya görüşü de bu! Olayı bu şekilde ele aldığınız zaman sistem gerçekliğine falan yer kalmıyor artık ortada... Bu zeminde ele alınan “sistem” anlayışı (Newton'un sistem anlayışı) tamamen bir patates çuvalına benzer... Her biri kendinde şey olan, yani varolmak için birbirleriyle ilişki-etkileşme içinde olmaya ihtiyacı olmayan nesnelerin daha sonra bir araya gelip etkileşerek meydana getirdikleri bütündür o... Böyle bir sistem anlayışı içine monte edilebilecek “sıfır” ise iki mekanik-karşıt kuvvetin birbirini dengeleme hali olarak düşünülebilir. Dikkat ederseniz bu durumda çevreyle etkileşim içinde varolan ve kendini üreten bir instanz anlamında bir sistem yoktur artık ortada. Söz konusu olan her biri kendinde şey olan nesnelerin mekanik birliğinden ibarettir. Mesela bir elektrik süpürgesi, veya başka her hangi bir makine gibi... Bir makine de birçok parçanın bir araya getirilerek monte edilmesiyle oluşan bir sistem değil mi... İşte mekanik-materyalist dünyanın varoluş-sistem anlayışı budur. Ki, bu duruş “ateizm” olarak ifade edilen “Tanrıtanımazlığın” da özüdür... Yani, ya “kendinde şey” bir “idee”, ya da gene “kendinde şey” bir “madde” anlayışı-inancı, beğen beğendiğini!... Olay budur!...

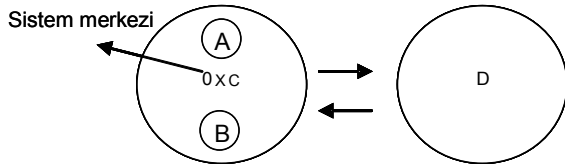
İdealizm ve materyalizm.. Bunlar, gerçeği, varoluşun sistem zemininde anlam kazanan izafiliği gerçeğini görmemizi engelleyen gözümüzdeki ideolojik

gözlüklerdir! Ama bunlar olmadan da olmazdı! Çünkü, insan adı verilen kurtçuk, her aşamada ancak kendi ördüğü bu türden kozaların içinde gelişerek bu günlere gelebildi!..

Görüyorsunuz, bütün mesele evrensel oluşumun özünü oluşturan sistem gerçekliğinin kavranılabilmesinde yatıyor. Her durumda, sistem merkezini temsil eden bir sıfır noktasının gerçekliğini kavrayabilmekte yatıyor...

Peki, nedir bu sıfır noktasının „maddi bir gerçekliğe tekabül etmeyen“ varlığı mı diyorsunuz? İdealizmin ve bütün dinsel ideolojilerin iddia ettikleri gibi, maddi gerçekliğin ötesinde metafizik bir varlık olarak bir „idee“midir burada söz konusu olan? Yani bu evren, herşeyin özünü-ruhunu oluşturan bir „idee“-ruh (bilgi) , ve onun “yarattığı” bir vücuttan mı ibarettir. Evrensel varoluş denilen şey, “madde” ve onu “yaratana” “idee”den meydana gelen düal bir oluşum mudur? İşte insanlığı daha o ilk varoluş anından itibaren uğraştıran soru!..

Gelin isterseniz bu mantık zincirini tamamlayalım: Sıfıra, „idee“, “bilgi”, ya da „ruh“ adı altında, „maddi olmayan“, ama ne olduğu da belli olmayan bir varlık (ama maddeden ayrı olarak var olan metafizik bir varlık) izafe ettiğiniz zaman, bu, “Tanrı” fikrinin esasını oluşturan, herşeyi yaratan bir “fikir-varlık” olarak karşımıza çıkıyor. Ama öte yandan, “hayır, böyle birşey söz konusu olamaz, esas olan maddi gerçekliktir” diyerek idealizmin karşısında materyalizmin cephesinde yer aldığınız zaman da sonuç gene değişmiyor; bu sefer de, gene “kendinde şey” olarak varolan mutlak bir “madde” anlayışına takılıp kalıyorsunuz! Yani, her iki durumda da, esas olan, “kendinde şey” olarak varolan “mutlak bir gerçeklik”, bir “yaratıcı” anlayışıdır. Biri “idee”, ya da “ruh” diyor buna, diğeri de “kendinde şey”-yani kendi yaratıcısı da olan- “madde”! Yüz yıllardır tartışılan, ve halâ da içinden “çıkılamayan” sınıflı toplumun çıkmaz sokağıdır bu!..

1) Bu evrende varolan herşey bir sistemdir... Her sistem kendi içinde A ve B (veya C ve D) gibi iki temel birimparça arasındaki ilişkiden etkileşmeden oluşur...

2) Her sistem kendi içinde sistem merkezinde oluşan sıfır noktasında temsil olunur... Ama, aynı sıfır noktası bir dış unsurla olan etkileşimde onun-sistemin- C veya D gibi kendi nefsiyle izafi varlığını temsil eden nokta olarak da ortaya çıkar, bilinir... <http://www.aktolga.de/t4.pdf>

Peki sorun nerede? Sorun, „maddi gerçekliğin“ mutlak olmadığını, her durumda, bir sistem gerçekliğine bağlı olarak izafi olduğunu kavrayabilmekte yatıyor. Yani, belirli bir A-B sisteminin içinde birbirlerine göre gerçekleşen A ve B, başka nesnelere etkileşmeler içinde oluşan başka sistemlerin-ilişkilerin içinde artık aynı A ve B olarak kalmazlar!... Çünkü, A ve B diye öyle her türlü ilişkiden bağımsız mutlak gerçeklikler yoktur. Bu kadar basit! Ama işte bu kadar basit olan bir gerçeği kavrayabilmenin yolu da sıfır noktasının diyalektiğini kavrayabilmekten geçiyor.

İnsanlar, toplumsal-tarihsel gelişme sürecinin her aşamasında kendilerine göre bir Tanrı-din anlayışı yaratmışlardır. Dikkat ediniz, bunların hepsinin de özünü, esasını, belirli bir denge durumunu yaratabilmek-tanımlayabilmek için konulan kurallar oluşturur. Merkezde oturan bir kural-yasak koyucu vardır ve nelerin yapılacağına, ya da yapılamayacağına o karar verir. Bu bir ihtiyaçtır. Yeni bir durumun-varoluş halinin-

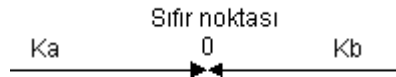
tanımlanabilmesi için bir zorunluluktur. “O”nun uygun bulduğu şeyler iyidir, yasakladığı şeyler de “kötü”. Nedir bütün bunların anlamı? Belirli bir düzenin-dengenin-uyumun-ahengin yaratılmasıdır. Peki , ne için gerekiyor bütün bunlar?. İnsanlar, çevreyle etkileşme sürecinde kendi varlıklarını üretirlerken, bunu her aşamanın somut koşulları içinde oluşan bir platform (zıtların birliğinin oluşturduğu bir platform) üzerinde yerine getirebiliyorlar. İşte Tanrı-din kavramı da, her aşamanın somut koşullarına göre oluşması gereken bu dengein-platformun kurallarının belirlendiği referans sistemi oluyor. Şunları şunları yapar, şunları yapmazsan denge bozulmaz (yani sıfır halinin içinde kalınır) insanlar mutluluk içinde yaşarlar anlayışdır bu.

Bir durumdan başka bir duruma geçilirken , eski dengein (sıfır halinin) bozulduğu, ama henüz yeni bir dengein (yeni bir sıfır halinin) de oluşmadığı dönemlerde ortaya çıkar bu türden düşünceler. Amaç daima, yeni bir denge durumuna ulaşabilmektir; ama, ulaşıktan sonra da iş bitmez, bu sefer de mevcut dengeyi koruyabilmek için gerekli kurum ve kurallar ön plana çıkar. “Bu kuralları koyan ise”, denge halini, yani merkezdeki sıfır noktasını temsil eden “Tanrıdır”!

“Denge” nedir peki?... “Tanrı” neresinde bu dengein?...

Dengeyle neyin kastedildiğine gelince, özünde bu aynen Newton’un İkinci Kuvvet Yasasında olduğu gibidir: $K_a=K_b$, ya da, $K_a-K_b=0$ (buradaki K_a ve K_b , birbirlerinin üzerine etkide bulunan iki karşıt kuvveti ifade ediyor). Tanrı ise, buradaki “0” oluyor. Yani, A ve B den kaynaklanan birbirine eşit iki karşıt kuvvet, birbirleri üzerine etkide bulunurlarsa, bunlar arasındaki denge-adalet-eşitlik bozulmaz, mevcut durum muzafaza edilir demektir bu! A’ ya ve B’ ye diyor ki Tanrı (yani sıfır), bakın, bu işin, yani dengeyi koruma işinin kuralı budur, adaletli olmak budur! Bu kuralı koyan da merkezde oturan „0“ olarak „ben'im“! “Benim dünyamda A ile B arasında ilâhi bir denge hüküm sürer, eşitlik hiç bozulmaz”!...

Örneğin bir atomda belirli bir kuantum seviyesindeki durum budur... Elektronların ve çekirdeğin birbirleri üzerine etkileri sistem merkezinde sıfır noktasında belirli bir denge durumunun oluşmasına neden olmaktadır. Yalnız burada hemen bir noktanın altını çizelim. Yukarda Newton’un İkinci Kuvvet Yasasını örnek gösterdik. Bu tabi mekanik bir örnek bu anlamda da bir metafor! Gerçekte, doğal sistemlerde-doğal denge durumlarında- ise durum farklıdır!... Örneğin atom belirli bir kuantum seviyesinde denge halinde iken A ve B öyle (Newton mekaniğinde olduğu gibi) her an enerji harcayarak birbirlerini bir K kuvvetiyle etkilemezler!... Bu durumda söz konusu olan, potansiyel kuvvetler arasındaki eşitlikten kaynaklanan bir denge halidir... Öyle ki, A ve B her an görünmez bir zincirle birbirlerine bağlı gibidirler... Bunlar, aradaki zinciri zorlayarak kaçma teşebbüsünde bulunmadıkları sürece zincirin hiç farkına varmadan serbestçe hareket ederler. Ne zamanki bir kaçma teşebbüsü olur ve zincir zorlanır, işte o zaman arada gerçek anlamda bir kuvvetin varlığı da ortaya çıkar!...

LA İLAHE İLLALLAH... HAK’KIN DİYALEKTİĞİ!..

Şeyh Bedreddin şöyle diyor „Varidat“ında: „Bütün evrenler bir zerrede vardır“.. “Bu gerçek ne kadar bilinir, bütünün her insanda bulunduğu ne kadar anlaşılırsa (bu gizlilik ne denli aydınlanırsa), ‘Ben gizli bir hazineydim, bilinmeyi istedim ve beni bilsinler

diye insanları yarattım' sözünün gizemi de o oranda aydınlanır. Ancak, bilen de, anlayan da (yaradan ve yaradılan da) gene onun kendisidir (Tanrıdır), başkası değil ("Vahdeti vücud").Tanrı bütün niteliklerden sıyrılmıştır, ama o, aynı zamanda bütün nesnelere nitelenmiştir de. Bu evrende herşeyin özü o dur, ondan gayri birşey yoktur".²

Ne diyor Şeyh Bedreddin burada:

1-"Bütün bir evren tek bir zerrede vardır".(Bütün evren tek bir atomun içinde vardır anlamına gelir bu)

2-"Tanrı insanı, nefisini-kendini-bilerek Rabbini bilsin diye yaratmıştır".

3-"Ancak, yaradan da yaradılan da-bilen de anlayan da- bir ve aynı şeydir". Yani, yaradan ve yaradılan diye birbirinden ayrı iki varlık söz konusu değildir. Her şey-her nesne, her sistem- Tanrı'nın izafi bir gerçekleşme halinden ibarettir. Yani her şey özünde-sistem merkezinde temsil edildiği sıfır noktasında- Tanrıdır. (Tanrı bütün niteliklerden sıyrılmıştır, ama o aynı zamanda bütün nesnelere nitelenmiştir. Bu evrende her şeyin özü o dur (her şey sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil olunur), ondan gayri (sıfırdan gayri) birşey yoktur)...

Böyle diyor Şeyh Bedreddin. Ama, sadece Şeyh Bedreddi mi diyor bütün bunları? Muhyiddin'i Arabi'den Ahmet Yesevi'ye, Hacı Bektaş'tan Yunus Emre'ye kadar bütün o tasavvuf erlerinin söylediklerinin özü de hep aynıdır.

Şimdi bir de şu sözlere kulak verelim <http://www.aktolga.de/t4.pdf> : "Bu evrende varolan her şey kendi içinde sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil edilen (A ve B gibi iki temel parçadan oluşan) bir A-B sistemi iken (buradaki A ve B, rasgele sembolik ifadelerdir), aynı anda, gene sistem merkezinde temsil olunan varlığıyla, bir başka A-B sisteminin içinde izafi bir gerçeklik olarak C ya da D şeklinde yer alır, var olur. Bu nedenle; madem ki her şey son tahlilde kendi içinde varlığı sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil olunan bir sistemdir, bu durumda evrende o sıfırdan gayri hiçbir şey yoktur... Şeyler, her durumda sıfır noktasında temsil olunan belirli bir sistemin içinde gerçekleşen izafi oluşumlardır..."

Peki, Yunus'un "benden içeri olan o ben"inin anlamı da bundan ibaret değil midir?...

İşte, ilkel komünal toplum bilgini atalarımızdan bize kalan bilgi temeli mirasın sınıflılık süreci içinde gerçekleşen birey eksenli kendini ve doğayı bilme süreciyle-bilgi temeliyle- etkileşmesi sonucunda ortaya çıkan modern komünal toplum biliminin-bilincinin özü, esası-bilgi temeli bundan ibarettir!...

Yani, ne öyle varlığı "kendinde şey" olan bir Ahmet, Hasan ya da atom veya güneş sistemi gibi "kendinde şey"- "objektif mutlak gerçeklikler" vardır, ne de bunları yaratan doğa üstü metafizik bir "idee"!... Herşey, kendi içinde bir A-B sistemi olarak sistem merkezinde bulunan sıfır noktasında (Tanrı, Hak) gerçekleşirken, aynı anda, bir başka dış unsurla ilişki-etkileşme esnasında kendi nefsiyle (gene sistem merkezindeki sıfır noktasında) izafi bir gerçeklik olarak da varolur, bilinir. Dikkat edin, iç diyalog açısından sistem merkezi olarak ifade edilen sıfır noktası, aynı anda, bir dış unsurla etkileşmeye bağlı olarak sistemin kendi nefsiyle gerçekleştiği nokta oluyor! "Ben", "benden içeri olan beni" kendi içinde barındıran izafi bir gerçeklik olarak vücud buluyor!...

² Varidat, Şeyh Bedreddin, İsmet Zeki Eyuboğlu, Der Yayınevi, 1991

İşte size o “Kaf Dağı”, işte onun ardında bir canavarın (nefsin) koruması altında bulunan “nadide çiçek” (Hak-Tanrı)!...

İşte, modern sistem biliminin olduğu kadar atalarımızdan bize miras kalan bütün o tasavvuf bilincinin de özü-esası!...

Bu tablo içinde Hak, yani Tanrı-Allah nerede peki?

Hak, her durumda, o sıfır denge halinde-noktasındadır demiştik. O sıfır ise her yerde! Yani belirli bir yeri yok!... Sıfırı uzay-zaman içinde maddi bir gerçeklikle temsil edebilir misiniz!! “Her yerde hazır ve nazır olan” o! Atalarımız boşuna “onun varlığı yokluğundadır” dememişler!...

İşte, “ne yerededir, ne gökte, ne adı vardır, ne tadı, ne rengi” denilen şeyin- Tanrı’nın- özü bu evrensel sistem gerçekliğinden ibarettir!...

PEKİ YA “ATEİZM”?...

Aman dikkat! Şimdi bazıları hemen diyecekler ki, “aha işte bak, sen de sıfır noktasından-yani yokluktan- bahsediyorsun bunun adı Tanrıtanımazlıktır- ateizmdir”! Halbuki alâkası yok! “Ateizmin”, yani “Tanrıtanımazlığın” özünde materyalizm yatar, materyalizmin “kendinde şey” madde-varoluş anlayışı yatar; varolmak için başka nesnelere ihtiyaç duymayan “objektif-mutlak gerçeklik” anlayışı yatar. Ateistler, idealizme, onun idee-Tanrı, din anlayışına karşı çıkarlarken kendilerinin de yeni bir din yarattıklarının farkında bile olmazlar! “Bilim”, ya da “kendinde şey-madde” dini! Onlar, bilimi pozitivist felsefeye göre yorumlayarak “hayatta en hakiki mürşit ilimdir” anlayışıyla bir din haline getirirlerken, bunun da altında, günlük hayatın mekanik akışı içinde şekillenen sübjektif idealist bir “objektif-mutlak gerçeklik”-“kendinde şey” madde anlayışı yatar!...

Bilimsel temellerini Newton fiziğinde bulan ateizm kuantum fiziğinin ve sistem biliminin ortaya çıkışıyla birlikte aslında çoktan tarihin çöp sepetine atılmış bir dünya görüşüdür. Çünkü, örneğin bir kuantum fiziğiyle-onun madde, varoluş anlayışıyla-ateizmi bir arada düşünmek mümkün değildir! Ama tabi, kafasındaki ideolojik şablonları atabilenler farkedebiliyor bunu. Yoksa atış serbest!... Hele hele Türkiye’deki gibi dinin siyasetin içinde olduğu bir ülkede, sınıfsal güdülerle, sınıf mücadelesi içindeki pozisyonunu muhafaza edebilmek için ateist olmak gerektiğine inanmış olan bütün o pozitivist-Devletçi-jöntürk-jönkürt-“solcu” ideolojilerin tükenmişliklerini görünce insan bunu daha iyi anlıyor!...

Ama, yukardaki görüşlerin idealizmin o klasik idee-Tanrı anlayışıyla da alâkası yoktur! Çünkü, bütün o idealist-dinci ideolojiler de hem derler ki, “bu evrende Allhtan gayrı birşey yoktur”, ama hem de, “onu”, yani Tanrıyı varolan maddi gerçekliklerin dışında başka yerlerde ararlar!... Onlara göre o, yani Tanrı “yaratandır”, varlıklar ise

“yaratılanlar”! İşte, bütün idealist dünya görüşlerinin altında bu “yaratıcı-yaratılan” ikiliği yatar...

Aslında ne kadar ilginç, idealizmle materyalizm arasındaki o ideolojik perdeyi kaldırırverin “kendinde şey” “yaratılmış” varlıklardan başka birşey kalmaz ortada! Biri der ki, “şeylerin bir yaratıcıya ihtiyacı yoktur, onlar kendinde şey” “objektif-mutlak gerçekliklerdir”! Diğeri ise, metafizik bir “yaratıcı” anlayışından yola çıktığı için, bu durumda onun için de gene “yaratılmış” olan varlıkların karşılıklı etkileşme esnasında birbirlerini yaratmaları diye bir problem olmaz ortada. Onlar, yani “yaratılmış” olanlar “yaratandan dolayı mutlak gerçekliklerdir” o kadar!!...

Mutlak bir sıfır gerçekliği de yoktur, o da, yaratırken her seferinde kendini de yeniden yaratmış olur!...

Son bir nokta daha! Peki, madem ki her şeyin gerçekliği “o” dur, yani bütün sistemler sistem merkezinde bulunan o sıfırla temsil edilmektedir. Bu durumda, “bu evrende ondan-yani sıfırdan başka birşey yoktur” demekle mutlak-metafizik bir “idee” olarak bir sıfır gerçekliğini kabul etmiş olmuyor muyuz biz de? Hayır! Neden? Çünkü, her şeyin özünü oluşturan o sıfırın kendisi de izafi bir gerçekliktir! Yani öyle sıfır diye “kendinde şey” mutlak bir idee-gerçeklik yoktur!... Varlıklarla birlikte her an kendini de yeniden yaratan-var eden izafi bir gerçekliktir o da!... “Onun varlığı yokluğundadır” sözünün bir anlamı da budur zaten. Atalarımız, “Allah varlıkları, tıpkı birer ayna gibi, onlara bakarak kendini seyretmek-bilmek- için yarattı” demiyor muydu!... “Nefsini bilen Rabbini bilir”in anlamı nereden geliyorsa sanıyorsunuz!...

İşte size, “La İlahe İllallah”-yani, “Allah büyüktür, ondan başka ilah yoktur”- gerçeği ve bunun anlamı!...

İster, Marx’tan yola çıkarak “insan doğa’nın kendi bilincine varmasıdır” deyin, ister aynı gerçeği Şeyh Bedreddin-ya da bütün diğer tasavvuf erleri gibi ifade ederek “Tanrı insanı kendini bilmek için yaratmıştır” deyin, özünde bütün bunlar aynı yere çıkar. “La İlahe İllallah”ın “Hulefa-i Raşidin” devrindeki o ilk bozulmamış, yorumlanarak içeriği boşaltılmamış haldeki anlamı da daha farklı değildir. Buradaki “başka ilah yoktur”dan kasıt, maddi gerçeklikleri yaratan, onların dışında ayrıca varolan başka bir yaratıcı yoktur anlayışıdır. Dikkat ederseniz burada da gene özünde “kendinde şey”- “mutlak gerçeklik” anlayışının reddi söz konusudur. Ama tabi daha sonra “Tanrının yeryüzündeki gölgesi Devlet ve onu temsil eden sultanlar” devrinin başlamasıyla birlikte herşey değişir. Bu durumda, devletleşen dinin ortaya çıkardığı “yaratıcı” “yaratılan” ikiliği, artık “yaratıcının yeryüzündeki temsilcisi” olma sıfatını alan sultanla onun kulları arasındaki sınıfsal karşılıklı kendine maddi bir temel de bulmuş-yaratmış- olmaktadır.

Bütün bunları şöyle de ifade edebilirdik:

Madem ki varolmak iki denge durumu arasında oluşan zaman-mekan boyutları içinde ortaya çıkıyor, herşey her an bir şekilde Hak’ka, yani belirli bir denge durumuna, sıfır noktasına ulaşabilme çabası içinde gerçekleşiyor, o halde, bizim varolmak adını verdiğimiz çaba, her durumda, Allah’ın adıyla sıfır noktasından-Allah’tan başlayarak başka bir sıfır noktasına (denge haline, yani gene Allah’a) ulaşabilme çabasından başka birşey değildir. Her durumda, Allahın adıyla-bismillahirrahmanirrahim-başlayan her izafi varoluş insiyatifi, gene onun-Allahın-varlığında yok olarak son buluyor. İşte, “Herşey her an Allah’tan yola çıkıp gene ona dönüş halindedir”in (yani, “herşey her an yeniden yaratılmaktadır”in) diyalektiği bundan ibarettir...

(Aynı şeyi bilişsel bilim terminolojisiyle ifade etmek isteseydikte şöyle dememiz gerekirdi: Herşey-bütün sistemler son tahlilde bir “ilk durumdan” yola çıkarak bir “son durumda” nihayet bulurlar. Varolmak denilen etkinlik ise, bu iki durak arasındaki izafi gerçeklikten-oluşumdan başka birşey değildir. Bu evrende mutlak anlamda “kendinde şey” olarak varolan nesnelere mevcut değildir. Materyalizmin ve idealizmin bütün o kuruntuları günlük yaşamın makroskobik-mekanik dünyasının yanıltıcı algılarından kaynaklanan illüzyonlardan başka birşey değildir...)

Peki o zaman, Hallacı Mansur “En El Hak” derken neden hatalıydı?...

Tasavvuf erenleri atalarımız “Tanrı insanı kendini bilmesi için yaratmıştır” diyorlardı! Peki insan ne yapıyor bunun için? Aynaya bakıyor ve diyor ki “En El Hak”!

Hallacı Mansur ne yaptı peki, onun davranışı bundan farklı birşey mi idi? Kendi içindeki “kendisinden içeri” olan o “beni” hissettiği an duygusal bir bilinçle o da “En El Hak” demişti o kadar! Biliyorsunuz, sırf bu sözünden dolayı “Tanrıya eş koşuyor” diyerek öldürmüşlerdi onu! O halde nedir meselenin özü?

İnsanlara dönerek “En El Hak”-yani “ben Tanrıyım”- diyorsun, ama burada unutulmuş bir şey var; Tanrı-sıfır hali kendi nefsiyle insanın ağzından bu şekilde konuşamaz ki!! Yani Hallacı Mansur “En El Hak” diyerek kendini-kendi nefsinin yerine Tanrı'nın yerine koyma hatasına düşüyordu!... Bu nedenle, duygusal bir bilinçle-Tasavvuf bilinciyle-nefsini bilerek Rabbini bilen “erenler” dediğimiz atalarımız-Hallacı Mansur'dan farklı olarak-kendi nefisleriyle ağız var dili yok olanlardır!... Duygusal bilginin-bilincin sınırı budur. Bu bilinçle onu sadece hissedersin, kendi içinde yaşarsın o kadar. Onu dışarı vurarak “ben Tanrıyım” dediğin an o “ben” artık Tanrı olmaz, bu durumda “sen” kendi nefsinle kendini onun yerine koymuş olursun!!... (tabi burada onun derisini yüzenlerin haklı olduğunu falan söylemek istemiyorum!!...)

O halde?

O halde, “nefsini bilerek Rabbini bilme” sürecini duygusal bilincin-bilginin (örneğin tasavvufun) ötesine taşıyarak onu bilişsel düzeyde açıklayabilmek de lazımdır. Bu başarılmadan bir yere varılamaz!... Benim yapmaya çalıştığım da zaten bundan ibarettir!...

İşte atalarımızdan bize kalan miras, işte bu mirasa sahip çıkılarak varılabilecek bilişsel hedef!...

YA ŞÜKÜR NEDİR, ŞÜKÜRÜN DİYALEKTİĞİ!...

Evrensel varoluş diyalektiği içinde, her an, belirli bir hedefe-Hak'ka- ulaşma çabası içinde gerçekleştiğinin (yani, her an yeniden yaratılarak varolduğunun) farkına varan insan, aynı zamanda, belirli bir andaki varlığının bir önceki sürecin sonunda ulaşılan mevziden-Hak'tan- kaynaklandığının da farkına varmış olur ki, bu da onda o an neye sahip olduğunun bilincini beraberinde getirir. İşte şükür'ün diyalektiği budur.

Daha başka bir deyişle, Dimyad'a pirince giderken evdeki bulgurun farkında olma, ondan vazgeçmeme, onu rizikoya atmama bilincidir bu! “Buna da şükür ya Rabbim” dediğin an neye sahip olduğunu-çıkış noktası, zeminini- biliyorsun demektir; yeni hedeflere ulaşmaya çalışırken sahip olduğun varlığının o ana kadar ulaştığın hedeflerden kaynaklandığının-bunun bir kazanım olduğunun- farkındasın demektir.

Yapılan her iş, elde edilen her ürün-sonuç- bir sentezdir. Yani, hiçbir zaman, o an “ben yaptım oldu” diye birşey yoktur!... “Herşey Hak'tan doğar ve sonra tekrar ona döner” ki, bu da daima kendi kendini üreten bir sistem gerçekliği zemininde olur. Her durumda, bir A, neyin yapılacağını planını yaparken, bir B de onu hayata geçirerek

gerçekleştirir. Bu, her çocuğun bir babasının bir de anasının bulunduğu anlamına gelir. “Çocuğu ben doğurdum o halde o benim ürünüm”, ya da, “ben olmasam o da olmazdı, o halde o benim” diye birşey yoktur!! Bu nedenle, her işin kaynağı nasıl ki o işi yapacak olan sistemin potansiyel bir gerçeklik olarak ortaya çıktığı “ilk duruma” ilişkin sıfır noktasında temsil olunan Hak ise, yapılan işin sonunda ortaya çıkan ürün de, gene başka bir sıfır noktasında temsil olunan Hak’kın bir başka ortaya çıkış halinden ibarettir. “Herşey sıfır noktasından- Hak’tan gelip yaşam sürecinin sonunda gene onun- sıfır noktasında temsil olunan Hak’kın- varlığında yok olurken, bu arada kendini üreterek gene sıfır noktasında Hak’kın bir başka biçimde kendini ifadesi olarak da gerçekleşir...

PEKİ “SABIR”, O NEDİR?...

Sabrın mantığı da gene aynı diyalektiğe dayanır. Eğer işi yapan, ürünü elde eden sadece “sen”-nefs-değilsen, ve ortaya çıkan ürün de sonunda “sana” ait bir “mal”-özel bir mülk- değilse, o zaman neden “sabırsız” oluyorsun ki! Her işin bir zamanı-her çocuğun doğumu için gerekli olan bir gebelik süresi- vardır. Aslında “sen”- yani seni temsil eden o nöronal etkinlik de bu üretim sürecine ilişkin zaman dilimi içinde ona bağlı olarak gerçekleşmiş oluyorsun.

O halde, “sabırsızlık” iki nedenden kaynaklanıyor:

Birincisi, ortaya çıkacak ürünü kendi malın gibi tasavvur ettiğin için (bu durumda koordinat sisteminin sıfır noktası senin kendinin üzerine monte edilmiş haldedir) bir an önce ona-ürüne- “sahip olma” duygusunun-nefsin- etki alanında bulunuyorsun demektir (tipik sınıflı toplum hastalığı!).

İkincisi ise (bu da gene bir sınıflı toplum hastalığıdır), kendi varlığını “kendinde şey” “mutlak bir gerçeklik” olarak algıladığın için, bilinç dışı bir çabayla bir an önce istediğin şeye sahip olarak bundan-kendi nefsinden-kurtulmak istiyorsun!...

“Kendin”, ya da “nefs” denilen şey nedir ki, son tahlilde bir aksiyon potansiyeli, yani nöronal düzeyde elektriksel bir etkinlik değil midir bu? Bir kere oluştuktan sonra, kendi yapısı gereği, bir an önce belirli bir denge durumuna ulaşarak onun içinde nötr hale gelmeye, yani “yok olmaya” çalışacaktır (yani, bizim “huzura ermek” olarak ifade etmeye çalıştığımız hal’e ulaşmaya çalışacaktır)! Çünkü huzur, nefsin duygusal anlamda kendini bilerek, onun neden olduğu sorunlardan kurtulup, “kendi varlığında-sıfır noktasındaki Hak’ın varlığında-yok olmasından” başka birşey değildir...

Bir de bilişsel sabır var!...

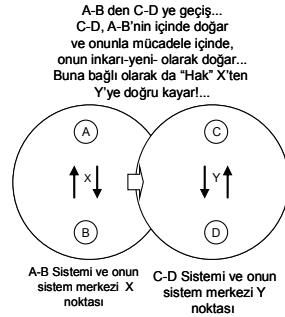
Bilişsel sabır, kim olduğunu, ne olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini bilişsel anlamda bilme-bilmeye çalışma erdemine dayanır ki, bu da bilişsel kimlikle birlikte ortaya çıkar. Bu durumda insan bilme sürecindeki eksikliklerinin farkında olduğundan, bu eksikleri giderme konusunda ne yapması gerektiğinin de bilincindedir. Her adımda sürecin hangi aşamasında bulunduğunu bilmek kafanda önündeki yola ilişkin genel bir tablonun oluşmasına yol açar; öyle ki, bu durumda artık yapılacak iş bellidir, bu işin yapılması gereken zaman süresi de ortadadır, sabırsızlık niye?...

İnsan bilişsel düzeyde kendini bildiği an, kendi içindeki varoluş zeminini -yani “Rabbini” de bilmiş olacaktır. Öyle ki, bu durumda, işi yapanın da (iş yapan A-B sisteminin de) ortaya çıkacak olan ürünün de (ki bu da gene başka bir A-B sistemidir) özünde sıfır noktasında temsil olunan bir gerçeklikten, yani Hak’tan başka birşey olmadığı biliniyor demektir!...

İşte, bu bilince ulaşan -benim “bilinçli doğa” dediğim insanadır ki, atalarımız ona “insanı kâmil” diyorlardı...

“HAKLI OLMANIN” ANLAMI...

„Haklı olmak“, “eski” ile “yeni” arasındaki mücadelede, „eskinin“ içinden çıkıp gelmekte olan „yeninin“ “eskiye” göre daha “ileri” olan bir denge durumunu temsil etmesinden kaynaklanır. “Eski”, varoluş koşullarını “yeniye” karşı mücadele içinde ürettiğinden, bu mücadele ona, otomatikman, mevcut durumu muhafazaya yönelik „kendinde şey“ duygusal bir kimlik de atfeder ki, işte onun „Haksız“ olmasının nedeni budur. Bu durumda, doğal varoluş koşulları içinde sistem merkezini temsil eden Hak’kın yerini, kendisinde mevcut sistemi- sistem merkezini- kuvvet kullanarak muhafaza etme, temsil etme “hakkını” ve yetkisini gören sistemin dominant kutbu almaktadır. Bu ise, yeniyle eski arasındaki mücadelede “haklılığın”, yani sıfır noktasını- Hak’kı temsil etme yetkisinin artık yer değiştirerek varolan sistemin içinde gelişen “yeniye” ait yeni merkezde anlam kazanmakta olduğunu gösterir...

Dikkat ederseniz burada bütün mesele, mevcut sistemi (A-B) korumaya çalışırken (kendini, kendi nefsinin sistem merkezindeki sıfır noktasında temsil olunan Hak’kın yerine koyarak varolanı korumaya çalışırken) ona, yani kendi nefsinin „mutlak gerçeklik“-„kendinde şey“ bir varoluş hali- kimlik kazandırma iddiasından kaynaklanıyor. İşte, kuvvet kullanarak mevcut „durumu“ yani dengeyi korumaya çalışmanın „haksızlığının“-“Hak’ka şirk koşar” konuma girmesinin- nedeni budur!... (C-D) ise, aynı anda, buna karşı mücadele halinde olduğundan, o, Y noktasında temsil olunan sistem merkeziyle “Hak’kı temsil eden”- “Haklı olan” olarak anlam kazanmış olur!... Görüyorsunuz, herşey varoluşun ve kendini üretmenin izafiliğiyle ilişkili!...

YA PEKİ, “LA HAVLE VELA KUVVETE İLLA BİLLAHİL ALİYYİL AZİM”İN, YANI “ALLAHIM BANA KUVVET VER”İN ANLAMI?...

Şimdi bakın, “yeni daima eskinin içinde doğar ve onun içinde, onun diyalektik anlamda inkarı-zıttı olarak gelişir, sonunda da onun-yani eskinin- yerini alır” demiştik ya;

dikkat ederseniz burada iki süreç var:

Birincisi açık; “yeninin eskinin içinde oluşumu ve gelişimi”. Eskiden beri varolanın kendini üretme süreci onun kendi içinde “yeniye” de üretmesi süreciyle çakışıyor-bu süreç “yeni” açısından da onun kendini üretmesi süreci oluyor- Yani, “eski” kendi varoluş sürecini üretirken zorunlu olarak “yeninin” ortaya çıkışının ve onun da kendini üretmesinin koşullarını yaratmış oluyor...(Hemen bir örnek verelim: Kapitalizm kendini üretirken, azami kâr yasaasının ve rekabetin sonucu olarak makinalaşmayı-robotları-da geliştirir, ki bu da sonunda işçi sınıfının ve (artık el koyacak artı değer

kalmayacağı için) burjuvazinin de sonu anlamına gelir. Yani kapitalizm kendini üretirken kendi içinde modern sınıfsız toplum bebeğini de geliştirmiş, üretmiş olur)...

İkinci nokta ise, diyalektik bir birlik-birlikte varoluş-anlamı taşıyan bu sürecin, aynı zamanda kendi içinde birbiriyle zıt iki süreç olmasıdır. Öyle ki, “eski” kendini üretirken “yeninin” varoluş koşullarını da yaratarak onun da kendini üretmesine yol açınca, kaçınılmaz olarak, “eskiyle” “yeni” arasında (eskiye ait yaşam alanını birlikte paylaşmanın neden olduğu) bir yaşam biçimi ve alanı kavgasının-varoluş mücadelesinin- başlamasına neden olur. Yani, “eski” hem “yeniyi” yaratıyor, ama hem de onun kendi yerini (kendi yaşam biçimiyle, ilişkileriyle örülü yaşam alanını) almasını istemediği için ona karşı mücadele ediyor!... (Yukardaki örnek üzerinden devam edersek, evet kapitalistler makinalaşmayı-robotların üretim faaliyetine girmesini teşvik ederler ama bunu yaparken onların amacı maliyetleri daha da düşürerek rekabet güçlerini arttırmak, dolayısıyla da daha çok kazanmaktır. Onlar, bütün bunları yaparken hiçbir zaman işçilerin yerini robotların alacağı, kendilerinin yerine de yönetici beyin gücünün geçeceği modern anlamda bir sınıfsız toplumu falan arzu etmezler!... Ya da, feodallerin kapitalizmi yaratmalarında olduğu gibi, feodaller de hiçbir zaman kendi asılacakları ipi üretmek için yapmazlar bu işi; onların da amacı ticareti geliştirerek bundan ekstra kazanç sağlamaktır vb...)

Ama, bu sürecin belirli bir noktasında, “eskinin” koruyucu duvarları (üretim ilişkilerinin belirlediği sınırları) “yeni” için artık bir hapisane haline gelmeye başladığı zaman, “eskinin” içinde oluşan yeni merkezi-sıfır noktasını-temsil eden “yeni”, bir üst düzeyde “Hakkı temsil ediyor” olmanın verdiği güçle, “eskinin” çıkardığı engelleri aşarak -yeni merkezde oluşan Hakkın eskinin içinden çıkıp gelmesi adına- kendi nefesine Haktan güç-kuvvet talep eder. İşte, “La havle vela kuvvete illa billahil aliyil azim”in anlamı budur!...

Dikkat ederseniz burada “yeni” kendisi için-kendi nefisini mutlaklaştırmak adına bir kuvvet falan talep etmiyor!! Onun istediği kuvvet, doğmakta olan yeni sistemin merkezini temsil eden Hak adına Haktan talep edilen bir kuvvet olup, bu da- buradaki “kuvvet” de- “yeninin” “eskinin” içinden kendi nefsiyle çıkıp gelme arzusundan başka birşey değildir!... Tıpkı, ana karnından doğmakta olan bir bebeğin o an, hal diliyle, Haktan varoluşu için kuvvet talep etmesine benzer bu!... (Olayı daha iyi kavrayabilmek için empati yaparak kendinizi bir an ana karnından çıkmakta olan o bebeğin yerine koyup, o anın içinde oluşan bilinçdışı varoluş arzusunu kendi içinizde hissetmeye çalışın!...)

Bu bir mücadeledir, açık! “Eski” ile “yeni” arasındaki mücadeledir. Peki neden eninde sonunda bu mücadeleyi “yeni” kazanır? Çünkü, onun “eskinin” içindeki gelişme süreci bir yandan da zaten “eskinin” tükenmesi sürecidir!... “Yeni”, “eskinin” sınırlarıyla mücadele ederek gelişirken “eski” artık bir noktadan sonra elde olanı koruma savaşı vermektedir!... Yani, biri büyürken, büyüdükçe güç-kuvvet toplarken, öteki güçten-kuvvetten düşmekte, kendi boynuna geçen yağlı ilmeği kendisinin üretmiş olmasının verdiği hazla yok olmaktadır!...

Bu andan itibaren artık bütün mesele, “yeninin” olayı-yani her adımda daha fazla güce kuvvete sahip olarak mücadeleyi başarıya götürme sürecini- kendi nefesine maletme hatasına düşmeden ilerletebilmesiyle ilgilidir...

Çünkü, evet „her durumda „yeni“ daima „eskinin“ içinde oluşur ve gelişir; ama bu durum (özellikle toplumsal süreçlerde) „yeni“ olana, yani doğuma hazırlanan o çocuğa „nasıl olsa bu doğum gerçekleşecek“ diyerek, (“kerameti kendinden menkul bir şeyh” gibi) vakti zamanı gelmeden iradi bir şekilde ana rahminden dışarıya çıkmaya çalışma hakkını vermez!!... „Eskinin,, içindeki gelişme-hamilelik- sürecinin (toplumsal süreçlerde buna „üretici güçlerin gelişme süreci“ deriz) bu iş için uygun hale gelmesi gereklidir... İşin içine “acele etme”, “sabırsızlık” falan gibi dürtüler girdiği an, “yeni”, süreç içinde sahip olduğu değiştirici gücü kuvveti kendi nefesine maletmeye başlıyor demektir ki, o andan itibaren artık süreç de doğal akış yörüngesinden çıkar!...

HER İŞİ ALLAH’IN ADIYLA BİTİRMEK NEDİR, NEDEN HERŞEY HER AN KENDİNCE BİR NAMAZ VE DUA HALİNDEDİR?...

Evet nasıl ki Allahın adıyla başladıysak biz de bu çalışmayı gene onun adıyla bitirelim!... Çünkü, çalışma bittiği an ortaya çıkan yeni durum gene onunla birlikte-yeni oluşan sistem merkezinde bulunan Hak’la birlikte- ortaya çıkmış oluyor. “Ben” ise, onun kendi kendini ürettiği bu üretim faaliyetinde arada oluşan izafi zaman diliminde onun eli, ayağı gibi sadece bir vasıta olmuş oluyorum.

İşte “peygamberliğin”-Allah’ın elçisi olmanın diyalektiği de bundan ibarettir! Her insan özünde Allah’ın elçisi olmaya adaydır! Çünkü, “Allah insanı nefisini bilerek kendini bilmesi için yaratmıştır”. Aslında o, bütün varlıklarla birlikte hep-her an aynaya bakıp durmaktadır; ama ancak insanla birlikte ki bilişsel anlamda da kendini bilmiş oluyor!...

Bütün varlıkların, kendi kimliklerini, varlıklarını oluşturma süreci içinde her an yaptıkları işe dikkat edin, nedir bunların özü? Çevreyle etkileşmek, ya yeni bir denge-uyum-haline ulaşmak, ya da çevreden gelen etkinin bozduğu eski dengeyi muhafaza edebilmek için çaba sarfetmek değil midir! İşte, “şol cennetin ırmakları akar Allah deyu deyu” derken bir Yunus’un anlatmak istediği de bundan başka birşey değildir. Çünkü, varlıkların Hak’ka ulaşabilme çabası³, her durumda sistem merkezinde bulunan izafi bir denge-sıfır-haline ulaşabilme çabasıdır!⁴ Herşey-her an kendince bir dua ve namaz halindedir derken anlatılmak istenen de bundan başka birşey değildir zaten!...

Bütün bu söylenenleri şöyle de ifade edebilirdik: Madem ki herşey her an Hak’ka-sıfır haline, yani belirli bir denge durumuna- ulaşabilme çabası içindedir, o halde, bizim “varolmak” adını verdiğimiz iki denge durumu arasındaki izafi varoluş çabası, her durumda, Allah’ın adıyla (sıfır noktasından-Allah’tan) başlayan, başka bir sıfır noktasına (denge haline, yani gene Allah’a) ulaşabilme çabasından başka birşey değildir! Her durumda, Allahın adıyla-bismillahirrahmanirrahim-başlayan her izafi varoluş insiyatifi, gene onun-Allahın-varlığında yok olarak son bulur⁵. “Herşey her an

³ Yunus, ırmağın denize doğru akışını-onun ırmak olarak varoluşunun bu akış esnasında, buna bağlı olarak gerçekleştiğini- bir metafor olarak kullanıyor!. Onun, yani ırmağın denize-Hak’ka- ulaşma, denizin varlığında yok olma süreci-çabası içinde izafi bir gerçeklik olarak varolduğunu dile getirmek istiyor. Burada ilginç olan, ırmağın kendisinin de aslında o sudan başka birşey olmadığı. Kaynakla deniz-iki denge durumu-arasında çevreyle ilişkiye bağlı olarak suyun ırmak şeklinde izafi bir varoluş biçimiy le ortaya çıkışıdır..

⁴ Şimdilik bu “sıfır noktası” kavramını fazla irdeleyerek buraya takılmayın, bunu bir denge durumu hali olarak kabul edin yeter. Daha sonra bütün bu kavramlar açıklanacaktır...

⁵ Bütün bunları bilişsel bilim terminolojisiyle “ilk durum”-“initial state”- ve “son durum”-“final state”- olarak da ifade edebilirdik. Herşey-bütün sistemler son tahlilde bir “ilk durumdan” yola çıkarak bir “son durumda” nihayet bulurlar. “Varolmak” denilen şey-etkinlik, bu iki durak arasındaki izafi gerçeklikten-oluşumdan başka birşey değildir. Bu evrende mutlak anlamda “kendinde şey” olarak varolan nesnelere mevcut değildir. Materyalizmin ve idealizmin bütün o kuruntuları günlük yaşamın makroskobik-mekanik dünyasının yanıltıcı algılarından

Allah'tan yola çıkıp gene ona dönüş halindedir"ın (yani, "herşey her an yeniden yaratılmaktadır"ın) diyalektiği bundan ibarettir...